

Universitätsbibliothek Paderborn

Petri Danielis Huetii Demonstratio Evangelica

Huet, Pierre Daniel

Parisiis, 1679

VIII. Refelluntur argumenta Adversariorum. Primum argumentum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-16260

PROPOSITIO IX.

345

in Israël, & egressus ejus ab initio, à diebus aeternitatis. Duo hic prædicuntur, quæ in Jacobæo itidem oraculo prædicta sunt; proditurum nempe Messiam è tribu Juda, & aeterno regno potitum. Quæ & Mariæ Virgini pollicitus est Angelus Gabriel, cum de Christo ex ea nascendo talia prænuntiaret: *Hic erit magnus, & Filius Altissimi vocabitur, & dabit illi Dominus Deus sedem David patris ejus, & regni ejus non erit finis.* Luc. i. 31, 33. Quorum promislorum memores Christi Discipuli, postquam hunc vitæ restitutum viderunt, *Interrogabant eum dicentes, Si in tempore hoc regnum Israël? Adiiciam* Aet. 1. 6. præterea id Isaiae: *Et egredietur virgo de radice Jesse, & flos de radice ejus ascendet, & requiescat super eum spiritus Domini, spiritus sapientie & intellectus, spiritus consilii & fortitudinis, spiritus scientie & pietatis, & replebit eum spiritus timoris Domini.* Non secundum visionem oculorum judicabit, neque secundum auditum aurium arguet; sed judicabit in iustitia, & arguet in equitate pro manuatis terre, & percutiet terram virga oris sui, & spiritu laborum suorum interficiet impium. His apertissime prædictur spiritale fore Messie regnum: quanquam satis est aeternum dixisse, ut spiritale intelligatur. Sententiae nostræ plurimæ lucis & roboris afferunt illud Ezechieli, è vicefimo primo capite: *Hoc dicit Dominus Deus, Aufer cedaram, tolle coronam: nonne hec est que humilem fabuletur?* Ezech. xi. 26. *& sublimem humiliavit?* Iniquitatem, iniquitatem ponam eam: & hoc ^{27.} non factum est, donec venires cuius est judicium, & tradam ei. Sedeciam regem Juda, qui poltremus *ἐπει τὸ διάδημα ἡγούμενον* fuisse dicitur Josepho, his perstringit Deus, & regio fastigio dejectum iri denuntiat. Nam quod Vulgata redditum iniquitatem, si Ebraicum exemplar consulas, repenses *מִנְמָרָה*, hoc est *perversionem*, coronam videlicet, quam se converlurum promittit Deus, temporarium nempe istam Secdeciam in aeternam, cum si venerit de quo dixit Deus apud Isaiam: *Dedi spiritum meum super eum, judicium gentibus proferet:* & Johannes: *Nec enim Pater judicat quemquam, sed omne judicium dedit Filio . . . . & potestatem dedit ei judicium facere, quia filius hominis est.* Atque huic coronam illam regum Juda traditum se denique Deus affirmat. Tum vero id eveniet quod apud Amosum predixit Deus: *In die illa suscitabo tabernaculum David quod cecidit, & rediscibabo illud sicut in diebus antiquis.* Rivos hosce claudam, postquam recitavero voces magnas de celo editas, quas memorat Johannes in Apocalypsi: *Factum est regnum hujus mundi, Domini nostri & Christi ejus,* Apoc. xi. 15. & regnabit in secula seculorum: quibus temporarium hoc regnum, Domino Iesu Christo attributum, & aeternum factum esse sine ambage declaratur. Et vero vel ipsa, quam tractamus, Jacobi prædictio, si recte intelligas, rem conficit. Nam cum prædictit de siturum ducem de posteris Judæ, ejusque abolitum iri potestatem temporariam & terrenam prodeunte Messia, à quo novum statuendum sit & erigendum imperium, alterius utique generis esse debet imperium illud; alioqui nec prius abolere fuisset necesse, atque id continuare potius diceretur Messias, quippe in eadem gente, insieme locis paternum administrans regnum, quam novum fundasse. Itaque dictio *Donec rerum, quibus inserta est, cœlestiam ac nauticam significans, vim suam hoc loco de* promitt quidem in secundum oraculi membrum, *Et dux de femore ejus, quibus terra & caduca potestas notatur, verum ad superiora isthac non prorogat, Non auferetur sceptrum de Juda, quod regnum aeternum, nec à Messia abrogandum Juda nepotibus pollicetur.* Ergo querimonias omnes ac diffensiones Interpretum hac expositione sopimus: nam satisfacimus iis, & qui notationem temporis ab oraculo Jacobi detrahi sine piaculo non posse censem; & qui regni Judæ, quod Prophetae perpetuum fore clamant, mutationem ac finem his prænuntiari nolunt.

VIII. Quin & egregie refellimus eos, si qui cauſabuntur fallam esse hanc quam damus partis primæ Jacobæi vaticinii interpretationem, qua aeternum posteris Judæ Refelluntur argumenta Adversario-rum. sceptrum sponderi volumus; atque item secunda partis, qua statuimus iisdem promitti continuam ac perpetuam ducum, sive dominorum ac principum ex eadem tribu successionem, qua Messie temporibus finem sit habitura: cum certum sit à Jacobo ad Davidem usque, & post solutam etiam Captivitatem Babyloniam, principes nullos extitisse qui Israëlitæ jura legesque posuerint. At nos cum firmam sceptri possessionem promissam Judæ posteris & attributam fuisse dicimus, *καὶ οὐ* quidem & mancipio ac proprietate ad eos pertinuisse intelligimus, etiam si *ἀρχὴς & usus fructus* ad alios interdum transierit; atque id demum regnum agnationis jure Messiam recuperasse, & velet debitam sibi hereditatem crevisse; at immutatam, longeque auctiorem ac nobiliorum, maximisque incrementis & insigni accessione amplificatam; quam enim terram, angustum, & temporariam reliquerat David, immensam, cœlestem, aeternam, nullisque deinceps mutationibus obnoxiam Christum cepisse. Mutabile enim fuit regnum Davidis & caducum, adeo ut id ex assū tertius haeres non possederit: perpetuum vero est illud Christi, neque ullis finibus circumscribendum, quod totum nos

Xx

Rom. 8. 17.

*Heredes quidem Dei, coheredes autem Christi adituri sumus. Ut autem Christi typus fuit David, quod inferius à me demonstrabitur, sic regnum Davidis typus fuit regni Christi; seu regnum potius idem unumque primus ē tribu Iuda David obtinuit, postremus Messias. Igitur etiū ususfructus sceptri à tribu Iuda si aliquando ablatus, ipsa tamen proprietas, ipsum jus auferri non potuit, illiusque aliquando per Messiam de se nascendum recuperandi spes in ea superfuit. Atqui jus ad sceptrum, sive sceptri κρῖτος, sceptrum recte appellari potest & lolet. Dicere enim possumus non ablatum fuisse Angliae sceptrum a Stuartorum gente, postquam in eam semel concessit, quamvis per multos annos Carolus secundus Rex patria regnoque depulsus vixerit: nam tum quoque jus suum retinebat. Hunc sensum, præter alios quos indicavimus Judæos, fere lecutus est Onkelos in interpretatione vaticinii Jacobæ de Iuda: dicit quippe non defuturos principem & scribam de tribu Iuda, οὐδὲν τὸν ἄλιθον. Secutus est eamdem expositionem R. Selomoh, eique confirmandæ attulit locum hunc ex Daniele: *In diebus autem regnum illorum fiscerabit Deus celi regnum, quod in eternum non dissipabitur, & regnum ejus alteri populo non tradetur.**

a secundum
argumentum.

Jerem. 21. 30.

I X. Opponi quoque nobis potest id quod Caietano objicit Pererius, non de spirituali potestate agere Jacobum, quæ in Ebraeo populo numquam fuit; & ut fuerit, in tribu Levi, non Iuda fuisse, sed tantum de terrena; hac autem excidisse tribum Iuda, neque postea recuperasse, ne per Messiam quidem, cuius regnum non fuit de hoc mundo, quicque prognatus est hoc Jechonia, de quo futurum predixit Jeremias, ut ne portum ipsius nullus imperium teneat. At ista discutere facile est; temporarium enim solum & terrenam potestatem in Ebraeo populo fuisse fatemur ante exortum Messiam, sed quæ deinde in eternum regnum conversa sit per eundem Messiam, qui & ipse Ebraeus fuit, Ebrais prognatus, tribulis Iudeæ, Davidis nepos; sic ut prior illa potestas, velut rudimentum effet quoddam & adumbratio posterioris. Quemadmodum enim Pharamundi successor vere est & habetur Ludovicus XIV, cuius imperii Francia felicissime gubernatur, licet hujus ne minimam quidem ditionis partem tenuerit Pharamundus, alterique ac plane diversa regioni prefuerit; ita verus ac legitimus Davidici regni successor habendus est Christus, licet alterius generis imperium obtineat: præsertim cum hic Davidico sanguine cretus sit, ille Pharamundino non sit. His ita distinctis & explicatis, irritum cadit argumentum Pererii: potestatem enim spiritalem in tribu Iuda vel populo Ebraeo fuisse dicimus, quatenus Messias tribus Iuda & populi Ebrei pars hanc tenuit & exercuit: quo factum est ut cum terrena potestate excideret tribus Iuda, celestem per Messiam recuperaret. Utramque autem à Jacobo præsignificata & prædictam fuisse merito arbitramur.

Tertium ar-
gumentum.

Gen. 49. 1.

*Ad viam re-
futationis Ju-
deorum ster-
nendam, offe-
ditur in Jesu
completum
esse hoc ora-
culum.*
Manass. Conc.
Quæst. 65. in
Gen.

X. Facile quoque telum hoc alterum Pererii retundimus, quo per Caietani latutus nostrum peccit; cum ait nullam sceptri vel κρῖτον vel βασιλεῖον habeuisse tribum Iuda temporibus iis quæ Davidem præcesserunt; defecisse itaque saltem hoc tempore sceptrum de Iuda, quod oraculo repugnat. Quo telo non nostram solum, sed & alias etiam quas attulimus loci hujus interpretationes, suamque adeo Pererius oppugnat; cum probari non posse adversus eum disputantes ostenderimus, ullum prærogativæ jus in hac tribu fuisse ante Davidem. Ut ut est, male certe hac Pererio temporibus divisa sunt: nec enim id sibi vult Jacobus, statim post suam predictionem Iudam regni possessionem adiuravit: imo vero, propriebat in longitudinem cum hac diceret; ait enim: *Congregamini ut annuntiem que ventura sum vobis in diebus novissimis.* Igitur tum primum Iudeæ jus ad regnum Israëliticum declaravit & attribuit Deus, spemque ei dignitatis hujus fecit; non ipsi statim, sed posteris ejus post aliquot ætates concedenda.

XI. Postquam Christianorum super hoc oraculo sensus satis exploravimus, noscrosque ipsi præpositiūs & confirmavimus, supereft nunc ut adoriamur Judæos, quorum non uniusmodi opinio est, sed in duas sectas dissipatur. Alii enim Messiam quidem hic prænuntiatum agnoscunt, at Jesum hunc fuisse negant: alii ad Messiam id ullo modo pertinere infinitantur. Ex his duobus fontibus sententia oriuntur complures, quas collegit horum temporum clarissimus Judæus Manasse ben Ioseph, & ad undecim capita revocavit. Ad convincendum simul errorem utrumque, totam hanc prædictionem in Jesu completam fuisse palam faciam. Ac ista primum manifesto ad Jesum spectant: *Iuda, te laudabunt fratres tui; manus tua in cervicibus inimicorum tuorum, adorabunt te filii patris tui.* Ad filium Iudam verba facit Jacobus, quatenus Messias pater futurus est, vel Messiam potius in patre alloquitur. Nam quemadmodum Davidis avi nomen Messiae nepoti tribuant Prophetæ, quod declarabimus in hoc Parallelismo; sic & Messiae Jacobus avi ejus nomen tribuit. A fratribus suis laudatus & adoratus